

РЕШЕНИЕ

№ 23742

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 04.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **13007** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от В. Т. Ж. ЕГН [ЕГН] чрез адв.Т. Н. с адрес на кантората – [населено място],[жк], [улица], ет.7, ап.21 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 2295661/09.11.2025 г., издадена от полицаи в 01 РУ –СДВР – А. Г. И., с която на основание чл. 171, т.1 б.“з“) ГГ) от ЗДвП по отношение на жалбоподателя Ж. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, на водач, който е извършил нарушение по чл.175 ал.3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че жалбоподателят не е собственик на автомобила и не е знаел за прекратената регистрация. Излага аргументи, че незабавно е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ след извършване на полицейската проверка, за което към жалбата представя застрахователната полица. Моли съда да отмени оспореният индивидуален административен акт. В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Н., който поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разности по представен списък.

Ответникът – инспектор в 01 Районно управление на СДВР – А. Г. И., редовно призован, не се явява и не се представлява. Представя подробни писмени бележки чрез процесуалния си представител –юрисконсулт Д.И. за неоснователност на жалбата.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № GRAM -2295661 от 09.11.2025 г., издадена от полицаи в 01 РУ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – А. Г. И., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага поради това, че на 08.11.2025 г. около 23:45 часа в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят е управлявал лек автомобил Рено К., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Б. В. Б. със служебно прекратена регистрация.

При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение № GA 4891312/09.11.2025 г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че жалбоподателят управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Подадено е възражение от жалбоподателя срещу издадения акт за установяване на административно нарушение.

На 09.11.2025г. за автомобил Рено К. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Б. В. Б. е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 08.11.2026 г. включително.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, полица за задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилите, удостоверение от Гаранционен фонд, справка картон на водача.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-7806/30.07.2024 г. на директора на СДВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, което съвпада изцяло и с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал превозно средство, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е

безспорно установено. Практически това не се и отрича от него. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя, относно прекратяването на регистрацията и на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен за това обстоятелство. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрацията на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрацията на 04.11.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 09.11.2025 г., т.е. в същия ден, в който е издадена и оспорената ЗПАМ, което съставлява нововъзникнало обстоятелство.

Предвид доказателствата за сключена ЗГО, съдът намира, че по същество настъпването на неблагоприятни правните последици от наложената ПАМ са неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат. Целите на ПАМ са постигнати и продължаването на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто не би следвало да има.

При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени по представен списък и са в размер на 531,74 евро за адвокатско възнаграждение, заплатено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие /л.60 от делото/, 5,11 евро разноски за внесена държавна такса и 15,33 евро държавна такса за частна жалба.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Т. Ж., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -2295661 от 09.11.2025 г., издадена от полицаи в 01 РУ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – А. Г. И., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП на жалбоподателя наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Т. Ж. ЕГН [ЕГН] сумата от

531,74 евро / петстотин тридесет и едно евро и 0.74 /, разноси по делото.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: